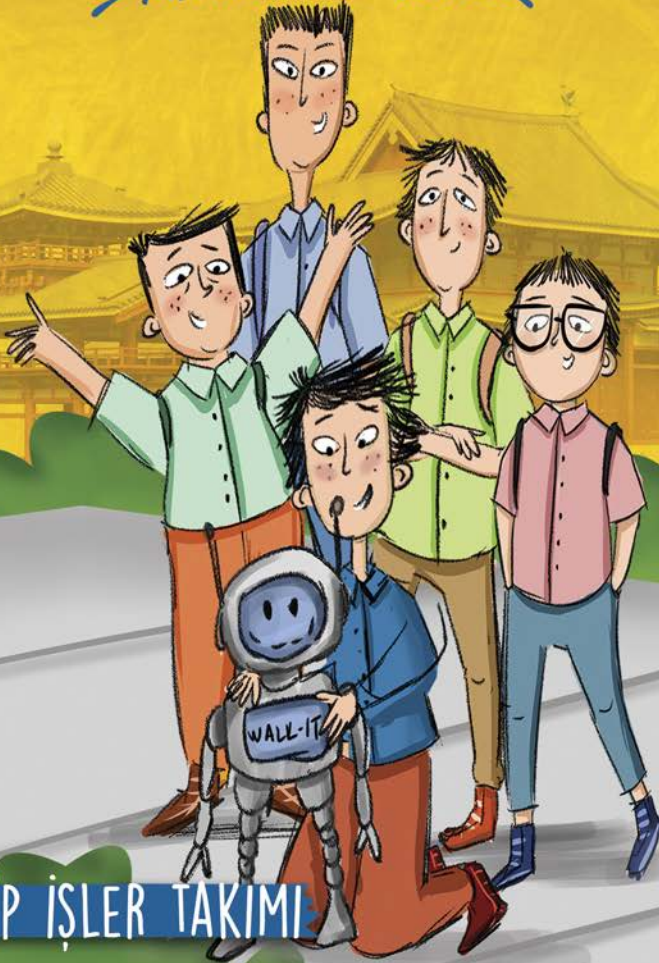

SALIH UYAN

YOK BÖYLE BİR
ROBOT!

⇒ MATARAMA SUKO ⇐

ACAYIP İŞLER TAKIMI

CARPE
DIEM

Salih Uyan

1976 yılında İstanbul'da dünyaya geldi. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da tamamladı. Üniversitenin, önce İngilizce öğretmenliği, daha sonra sosyoloji bölümlerinden mezun oldu.

Eğitimin farklı kademelerinde öğretmen ve yönetici olarak görev aldı. Çeşitli yayın organlarında eğitim üzerine makaleler yazdı. Eğitim teknolojileri ve uzaktan eğitim alanlarında da özel çalışmalar yaptı.

2000 yılında Türkiye'nin ilk 'Altın Örümcek' ödüllü İngilizce eğitim platformu 'www.dersimizingilizce.com' web sitesini kurdu. Ulusal ve uluslararası birçok eğitim teknolojileri konferansına konuşmacı olarak katıldı.

Halen özel bir eğitim kurumunda yönetici olarak çalışmakta ve ulusal bir gazetede eğitimle ilgili köşe yazıları yazmaktadır. Evli ve iki çocuk babasıdır.

Carpe Diem'deki Kitapları:

- *Anlıyorum ama Konuşamıyorum*
- *İngilizce No Problem*
- *Şimdi Gözlerini Açabilirsin*
- *Acayip İşler Takımı / Nasıl Fenomen Oldum?*
- *Acayip İşler Takımı / Nasıl Kahraman Oldum?*
- *Acayip İşler Takımı / Anca Beraber Kanka Beraber*
- *Acayip İşler Takımı / Gülmek Var Dönmek Yok*
- *Uçuk Ailemle Kaçık Maceralar / Hıçkırık Krizi*

ÇOK ACAYIP BİR MACERAYA
HAZIR MISIN?

Servisten inip eve doğru yöneldim. Tam bizim sokağın köşesini dönerken hafif bir yağmur başladı. Adımlarımı biraz sıklaştırıp hızlandım ve apartmana girdim. Asansörün kapısı kapanmak üzereydi. Merdivenleri üçer beşer çıkıp asansörün düğmesine bastım, kapanmak üzere olan kapı açıldı.

İyi de bu ne? Asansörde bir robot var. Boyu neredeyse benim kadar.

Ben şaşkın bir şekilde bakarken robot hafifçe öne doğru eğilip “Buyur” dedi, “Birlikte çıkabiliriz.”

Asansöre girip arkamı döndüm. İçeride taze ekmek kokusu vardı. Aynadan çaktırmadan robotu baktım. O da gülere bana bakıyordu.

“Ekmek aldım fırından. Yeni çıkmış, sıcacık. Bir parça ister misin?”

Ben daha cevap bile vermeden robot poşetin içindeki ekmeğin çıtır köşesinden bir parça koparıp bana uzattı.

“Ben yiyemiyorum robot olduğum için. Sen tadını çıkar bari. He he!”

Asansör hareket ederken robotun elindeki ekmeği alıp ağzıma attım.

“Bu arada sormayı unuttum. Hangi kata çıkıyorsunuz?”

“Beş.”

“Harika. Ben de beşe çıkıyorum.”

Robotun sesi aynı insan gibiydi. İçime hafif bir ürperme geldi. Filmlerde falan görüyoruz konuşan robotları ama fırından ekme alan ve çıtır köşesini koparıp ikram eden bir robot ilk defa görüyordum.

Asansör bizim kata gelince robot indi. Ben de arkasından indim. Robot önde ben arkada bizim kapının önüne geldik.

“Yoksa sen de mi burada oturuyorsun?”

Hayda! Bizim eve mi geliyor bu şimdi?

Robot bu sırada zili çaldı. Biraz sonra annem kapıyı açtı. Robotu görünce ne tepki verecek diye bekledim.

“Hoş geldin Efix. Ne güzel çabucak geldin. Bizim Efe olsa yarım saatten önce gelemezdi. Haydi, geç içeri.”

Nasıl yani? Efix mi?

Robot eğilip ayakkabılarını çıkarırken “Anne, ben de geldim” dedim.

“Geç içeri, hemen elini yüzünü yıka!” dedi annem sert bir şekilde, “Yine toza çamura bulanmışsın!”

Ben de ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim. Bu sırada babam gelip elini robotun omzuna attı. “Neredesin be oğlum? Canım sıkıldı sen yokken. Hemen gel, çok komik bir video buldum internette. Robotlarla ilgili.”

“Hemen geliyorum” dedi robot gülümseyerek.

“Baba, bu kim ya?” diye sordum.

Babam bana hiç cevap vermedi. Robotla salondaki koltuğa oturup kahkahalar atarak bir video seyretmeye başladılar.

Yanlarına gidip babamın omzunu dürttüm. “Baba, bir şey sordum. Bu kim?”

“Efe, rahat bırak bizi ya! Ödevin falan yok mu senin?”

Canım acayip sıkıldı. Odama gidip üzerimi değiştirdim. İçeriden neşeli kahkahalar gelmeye devam ediyordu. Tam odadan çıkacakken kapı açıldı ve robot içeri girip benim yatağıma uzandı.

“Ne yapıyorsun ya?” diye bağırdım sinirli bir şekilde, “Kalk çabuk! Benim yatağım orası!”

“Efe, çabuk çık odadan. Misafire böyle mi davranılır? Sen artık salonda yatacaksın.”

Dönüp kapıda dikilen anneme baktım. “Anne, dalga mı geçiyorsunuz benimle ya?” dedim, “Bu kim? Bizim evde ne işi var? Hadi bizim eve geldi, niçin benim yatağında yatıyor?”

“Sus, çok konuşma! Eşyalarını al, salona geç.”

Artık canıma tak etmişti. “Hiçbir yere geçmiyorum!” diye bağırdım.

“O zaman evden git!” diye bağırdı annem de ve yatağın altından tahta bir bavul çıkarıp uzattı. “Bütün eşyalarını al. Bir daha seni bu evde görmek istemiyoruz!”

Sonra robotun yanına gidip “Kusura bakma Efex” dedi, “Bu çocuk böyle işte. Ama sana yaptığı saygısızlığı affedemem. Gitsin biraz sokaklarda sürtsün de aklı başına gelsin.”

Derin bir iç çekip eşyalarımı toplamaya başladım. Artık bu evde kalamazdım. Tam kaykayımı bavula koyarken ablam girdi odaya.

“Efex, akşam arkadaşlarla sinemaya gideceğiz. Sen de gelir misin?”

“Gelmem mi hiç! Yeter ki sen iste Cemre!”

Ablamla robot kahkahalar atarak konuşurken birden sinirlendim. “Yeter ama ya!” diye bağırip elimdeki bavulu fırlattım. Sonra da robotun kafasına bir uçan tekme attım. Robotun kafası kopup yere düştü. Ablam yüksek sesle ağlamaya başladı. Babam da koşarak odaya girip robotun kafasını alıp yerine takmaya çalıştı.

Bu sırada annem, babam ve ablam koro halinde marş söylemeye başladılar.

“Efex bozulursa ne yaparız bizzzz? Efex olmadan yaşayamayız bizzzz. Efex, lütfen dön aramızaaaa! İnan sensiz kocaman bir hiçiz bizzzz!”

Bu evde artık gerçekten kalamazdım. Bavulu falan boş verip kapıya doğru yürüdüm. Tam çıkacakken babamın sesi yankılandı odada.

“Oldu, çalışıyor! Çok şükür!”

Dönüp robota baktım. Yüzünde çok korkunç bir ifadeyle bana bakıyordu. Yürümeye çalıştım ama beceremedim. Bu sırada robot “Bir ölür, bin diriliriz bizzz!” diye bağırp üzerime doğru yürümeye başladı.

“Anne, baba! Yardım edin. Bir şey deyin şuna!”

Robot iyice yanıma yaklaşınca korkuyla gözlerimi kapattım. Suratıma incek yumruğu beklerken “Diit diit diit!” diye bir ses işittim. Gözlerimi yavaşça açtım. Robotun göğüs bölgesindeki şarj göstergesi yanıp sönyordu.

“Hah! Şimdi ne olacak? Şarjın bitti işte!” diye bağırdım.

Robot, kolu havada tam önümde duruyordu. Annem, “Cemre, kızım! Hemen şarjı getir içeriden” dedi. Ablam içeri doğru koşarken robota bir tekme daha

savurdum. Tekmeyi yiyince daha çok ötmeye başladı demir yığını.

“Diit diit diit!”

“Ne oldu? Vursana hadi! Ha ha ha!”

“Diit diit diit!”

“Efe, ne sırtıyorsun oğlum. Kalk artık!”

“Diit diit diit!”

“Servis kaçacak. Haydi oğlum!”

Gözümü açtım. Yanımdaki sehpa cep telefonum yanıp söner ek ötüyordu.

“Şu alarmı da kapat! Bütün mahalle uyandı, bir tek sen uyanmadın.”

Telefonu elime alıp alarmı kapattım. Bu sırada ekrandaki takvim uyarısını gördüm.

Robotik Yarışma Toplantısı

Saat: 10:00

Yer: Börekçi

Katılımcılar: Acayip İşler Takımı